

РЕШЕНИЕ

№ 954

гр. София, 29.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на седми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Машев

Членове: Златина Рубиева
Петя Алексиева

при участието на секретаря Ива Андр. Иванова
като разгледа докладваното от Петя Алексиева Въззивно гражданско дело № 20221000500694 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.623, ал.6 от ГПК.

С Решение № 60267/25.02.2022 г., постановено по гр.д. № 3698/2020 г., ВКС, Трето гражданско отделение е обезсилил въззивно решение № 1029/21.05.2020 г., постановено по в.гр.д. № 2592/2019 г. по описа на Апелативен съд-София и делото е върнато за ново разглеждане от друг въззивен състав на апелативния съд.

Обжалва се Разпореждане № 962 от 14.03.2019 г., постановено по ч.гр.д. № 354/2019 г. по описа на Бургаски окръжен съд, с което е признато и допуснато изпълнението на решение по дело № B5QZ801R от 08.12.2016 г., постановено от Окръжен съд Бизнес център в гр. Нордхемптън, Обединено Кралство Великобритания и Северна Ирландия, с което решение Б. Р. Г. е осъден да заплати на Д. И. Д. сума в размер на 10 410 британски лири, от които сумата от 10 000 британски лири-главница за претендирания дълг и сумата от 410 британски лири за разноси, ведно със законната лихва върху сумите от датата на постановяване на съдебното решение 08.12.2016 г.

Жалбоподателят Б. Р. Г. оспорва издаденото разпореждане с твърдението, че съдът неправилно приема, че е бил редовно уведомен за

воденото срещу него дело във Великобритания. Твърди, че за първи път разбрал за това дело на 25.03.2019 г., когато получил разпореждането на ОС-Бургас. Твърди, че никога не е живял на адресите, посочени в удостоверението за съдебно решение. Твърди, че неговият адрес във Великобритания винаги е бил: апартамент 606, ***, 2 ***, E16 1 FF ***. Поддържа се неистинност на твърдението, че по делото е предявявал насрещен иск. Твърди се, че в този документ е посочен адрес за кореспонденция, на който жалбоподателят никога не е живял, както и грешен имейл. Поддържа се, че всичко това е довело до невъзможността му да се защити, поради което са налице предпоставките на чл.45, параграф 1, т.б от Регламент № 1215/2012 г. да се иска отказ на изпълнението на съдебното решение.

Моли съда да отмени обжалваното разпореждане и да остави без уважение искането за признаване и допускане до изпълнение на решението на Окръжен съд Бизнес център в гр. Нордхемптън, Обединено Кралство Великобритания и Северна Ирландия.

В своя отговор ответникът по жалбата-Д. И. Д. оспорва същата с твърдението, че производството пред Окръжен съд Бизнес център в гр. Нордхемптън, Обединено Кралство Великобритания и Северна Ирландия, е образувано и водено изцяло по надлежния ред. Счита, че не са налице предпоставките да се иска отказ на изпълнението на съдебното решение, тъй като същото не е постановено в отсъствието на ответника, а на същия е връчен документа за образуване на производството. Съдът му е посочил достатъчен срок да организира и проведе защитата си, което той е извършил с депозирането на защита и насрещен иск.

Моли съда да потвърди обжалваното разпореждане.

В открито съдебно заседание, страните редовно призовани, не се явяват, не изпращат свои представители, не изразяват становище в хода по същество.

Апелативен съд-София, 8-ми граждански състав, след преценка по реда на въззивното производство на твърденията и доводите на страните и на събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Окръжен съд – Бургас е бил сезиран от Д. И. Д. чрез процесуалния му представител адвокат А. К. с искане за признаване и допускане изпълнението

на територията на Република България на решение по дело № B5QZ801R от 08.12.2016 г., постановено от Окръжен съд Бизнес център в гр. Нордхемптън, Обединено Кралство Великобритания и Северна Ирландия, с което решение Б. Р. Г. е осъден да заплати на Д. И. Д. сума в размер на 10 410 британски лири, от които сумата от 10 000 британски лири-главница за претендирания дълг и сумата от 410 британски лири за разноски, ведно със законната лихва върху сумите от датата на постановяване на съдебното решение 08.12.2016 г.

Молителят е представил препис от решението заедно удостоверение, издаденото от съда по произход. Същите са представени и пред настоящата съдебна инстанция, с оглед дадените указания с отменително решение на ВКС. Представеното решение е електронна версия с поставен черен електронен печат, удостоверяващ, че документът е издаден от съда. Този документ се приема в доказателство без допълнително обследване, а и между страните не е имало спор относно автентичността на съдебното решение.

При така установената фактическа обстановка въззивният съд приема следното от правна страна:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от легитимирана да обжалва страна и е насочена срещу валиден и допустим съдебен акт, подлежащ на обжалване, съгласно чл.623, ал.6 във връзка с чл.258, ал.1 ГПК. В този смисъл подадената въззивна жалба е процесуално допустима.

На основание чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното разпореждане е валидно и допустимо, а по същество правилно и законосъобразно. Въззивната жалба като неоснователна следва да бъде оставена без уважение.

Производството по признаването на съдебни решения постановени в друга държава-членка на ЕС е уредено в Регламент (ЕС) № 1215/12 на Европейския парламент и на Съвета, който отменя Регламент (ЕО) № 44/2001, в сила от 10 януари 2013 г. и се прилага от 10 януари 2015 г., както и в чл. 622 и сл. от ГПК. В този смисъл и доколкото искът на Д.Д. против Б.Г. е предявен на 1 април 2015 г., а решението постановено на 08.12.2016 г., то Регламентът е приложим.

На основание чл. 622, ал.1 ГПК и чл. 623, ал.1 ГПК Окръжен съд - Бургас е бил компетентен да разгледа и се произнесе по подадената молба, с оглед обстоятелството, че ответната страна - длъжник е с постоянен адрес в гр.Бургас.

На основание чл.622, ал.3 от ГПК, Съдът се произнася въз основа на препис от съдебното решение, постановено в друга държава – членка на Европейския съюз, заверен от постановилия го съд, и удостоверение, когато акт на Европейския съюз изисква това. Документите се придружават с превод на български език.

Т.е., за да бъде признато решението, заинтересованата страна, следва да представи препис от съдебно решение, което отговаря на необходимите условия за установяване на автентичността му и сертификат по чл.54 и 58 от Регламент (ЕО) № 1215/12, издадено посредством формуляра, установен в Приложение V към Регламента.

Съобразно член 39 от този регламент, всяко „съдебно решение, постановено в държава членка, което подлежи на изпълнение в тази държава членка, е изпълняемо в другите държави членки, без да се изисква декларация за изпълняемост". Всички съдебни решения, постановени от съдилищата на държава членка, следва да бъдат разглеждани като постановени в сезираната държава членка.

От разпоредбите на членове 37 и 42 от Регламент № 1215/2012, разгледани във връзка една с друга, произтича, че за целите на признаването и изпълнението в държава членка на съдебно решение, постановено в друга държава членка, молителят трябва да представи само препис от съответното решение заедно удостоверение, издаденото от съда по произход. В съответствие с член 42, параграф 1, буква б) от този регламент посоченото удостоверение удостоверява, че съответното съдебно решение е изпълняемо, и съдържа извлечение от него, както и съответната информация относно възстановяемите процесуални разходи и начислената лихва, ако са налице такива. Чрез издаването на такова удостоверение след проведено

производство с правораздавателен характер /в този смисъл Решение от 4 септември 2019 г., Salvoni (дело C-347/18)/, съдът по произход имплицитно потвърждава, че съдебното решение, което трябва да бъде признато и изпълнено в друга държава членка, попада в приложното поле на Регламент № 1215/2012, като се има предвид, че издаването на удостоверение е възможно само при това условие.

В случая няма спор, че съдът по произход е съставил и издал удостоверението, което е датирано 1-8-17. При тези обстоятелства наистина съществува изпълняемо решение, постановено в държава членка по смисъла на член 2, буква а) и член 39 от Регламент № 1215/2012, което е в обхвата на предвидения в него режим за пряко изпълнение, и това е факт от действителността, който обвързва сезирания съд. По силата на член 67, параграф 2, буква а) от Споразумението за оттеглянето на Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия от Европейския съюз и Европейската общност за атомна енергия (ОВ С 384 I, 2019 г., стр. 1) и предвид датата на неговото приемане, 8 декември 2016 г., спорното решение, постановено от английски съд, не е съдебно решение на трета държава.

Съдебно решение обаче не се признава, ако е постановено в отсъствие на ответника, комуто не е връчена искова молба или е връчена твърде късно, за да организира защита си, освен ако ответникът не е успял да предяви иск за оспорване на съдебното решение, когато е било възможно да стори това.

Действително от представеното по делото решение се установява, че същото е постановено в отсъствието на ответника. Не се установява обаче, че на ответника не е връчен препис от исковата молба. По делото пред първоинстанционния съд /л.22/ е представено уведомление за предявяване, от което се установява, че искът на Д.Д. е предявен на 1 април 2015 г. и е изпратен на ответника с първокласна поща на 1 април 2015 г. и ще се счита за връчен на 6 април 2015 г. Ответникът трябва да отговори до 20 април 2015 г. В този срок, по имейл и на 17.04.2015 г. е постъпил отговор от ответника Б.Г., за което ищецът е уведомен на 20 април 2015 г. с указанието, че ответникът разполага с общо 10 дни, считано от 20 април 2015 г. да заплати исканата такса или съдът ще предприеме стъпки за връщане на насрещния иск и искът ще продължи само като защитен. С разпореждане на съда от 07.05.2015 г. насрещният иск е заличен.

Дори и да се приеме за доказано твърдението на жалбоподателя, че същият не е бил уведомен за делото, съответно не е подавал отговор и насрещен иск, то в неговата жалба се съдържа признание, относно датата на която е разбрал за решението на английския съд, а именно: 25.03.2019 г.

Въззивният съд намира, че в случая е налице изключението от правилото на чл.45, параграф 1, б.„б“ от Регламента, а именно: ответникът не е успял да предяви иск за оспорване на съдебното решение, когато е било възможно да стори това.

За ответника е било възможно от датата на узнаване 25.03.2019 г. да поиска отмяна на решението. Това се установява от самото решение и съдържащите се в него указания до ответника: „Ако сте отговорили на исковата молба и вярвате, че съдебното решение е постановено погрешно можете да подадете молба до съдебната служба, като посочите причините, поради които решението трябва да бъде отменено. Можете да използвате формуляр за кандидатстване и ще трябва да платите такса. Може да бъде уговорено изслушване и ще ви бъде указано кога и къде ще се проведе то.“

С оглед на горното въззивният съд намира, че когато за ответника е било възможно да подаде в държавата по произход на съответното решение молба за отмяна на това решение, то този ответник не може да се позовава на предвидените в член 45, параграф.1, б.„б“ от Регламент (ЕС) № 1215/2012 основания за отказ да се допусне изпълнението на това решение.

Този извод на съда е в съответствие и със съдебната практика на СЕС и по-конкретно Решение на Съда (втори състав) от 7 юли 2016 г. по дело C-70/15, с което е прието, че понятието „оспорване“ в член 34, точка 2 от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, чийто аналогичен текст е разпоредбата на член 45, параграф 1, б.„б“ от Регламент (ЕС) № 1215/2012, трябва да се тълкува в смисъл, че включва и молбата за възстановяване на срок, когато е изтекъл срокът за редовно обжалване.

В това решение, т.41 е посочено, че за да се приеме, че е било възможно по смисъла на член 34, точка 2 от Регламент „Брюксел I“, аналогичната разпоредба на член 45, параграф.1, б.„б“, неявил се ответник да започне дело за оспорване на неприсъствено съдебно решение, постановено срещу него,

той трябва да е бил запознат с неговото съдържание, което предполага то да му е било връчено (решение от 14 декември 2006 г., ASML, C-283/05, EU:C:2006:787, т. 40). На практика за ответника това е станало най-късно на 25.03.2019 г.

Пак в т.39 на същото решение е посочено, че член 34, точка 2 от Регламент „Брюксел I“, към който препраща член 45, параграф 1 от последния, има за цел да осигури зачитането на правата на неявил се ответник в хода на открито в държавата членка по произход производство посредством система на двоен контрол. По силата на тази система съдът на сезираната държава членка е длъжен да откаже или в случай на обжалване да отмени изпълнението на неприсъствено чуждестранно съдебно решение, ако на неявил се ответник не е бил връчен документът за образуване на производството или равностоен документ в достатъчен срок и по такъв начин, че да има възможност да организира защитата си, освен ако ответникът не е успял да започне дело за оспорване на това съдебно решение пред юрисдикциите на държавата членка по произход, когато е било възможно да стори това (решение от 6 септември 2012 г., Trade Agency, C-619/10, EU:C:2012:531, т. 32 и цитираната съдебна практика).

С оглед на горното, настоящият съдебен състав намира, че са налице предпоставките за признаване и изпълнение на решението на английския съд, както правилно е приел и първоинстанционния съд, поради което разпореждането му като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

Страните не претендират разноси, поради което такива не се присъждат.

Така мотивиран, Апелативен съд – София, 8-ми граждански състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Разпореждане № 962 от 14.03.2019 г., постановено по ч.гр.д. № 354/2019 г. по описа на Бургаски окръжен съд.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл.280, ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____